

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Christmas Eve.

(Συνέχ. Κ3. Σειρ. 243, 244.)

Μετά τὴν συγκίνησιν ἡν τὸ ἥγιον ἐπεισόδιον παρήγαγεν, ἐστράφημεν πάλιν πρὸς τὴν μποντίγκα. Μία τῶν Δεσποινίδων προσήγαγε λευκόν τι ὄθονίδιον, τὸ ἑξῆπλωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐπέστρωσε τὴν ἐπιφύνειν μὲ λεπτότατον στοῦμα νωποῦ βουτύρου, ἐν φέδρῳ Δέσποινα πεκαθήλωσε τὴν περιεργον ἐκείνην Ἀγγλικὴν Θεότητα, μετὰ μεγίστης εὐλαβείας, ἀπὸ τῆς λεκάνης, καὶ ἐτύλιξεν αὐτὴν πομπωδεστατα ἐπὶ τοῦ βουτυροπάστου ὑφασματος. Μετ' ὄλιγον, τὸ ὄθονίδιον συνεπέγχθη, περιεσφίθη, αἱ ἔκραι του συνεδέθησαν ὑπὸ τοῦ Ῥώσου, διὰ τεμαχίου θώματος, καὶ τὸ ἀσφαλισθὲν οὕτω πλαδάριον σῶμα τῆς μποντίγκας ἐκυλίσθη ἐπὶ παρακειμένης χύτρας πλήρους ὑδατος.

— Καὶ τώρα; ἡρώτησεν ὁ Ἰταλὸς κύπτων μὲ τὴν μολυβδίδα εἰς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σημειωταρίου του.

— Τώρα, εἶπεν ἡ Δέσποινα ἐμβριθῶς, θὰ θέσωμεν τὴν χύτραν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὅπου πρέπει νὰ μείνῃ ἐπὶ δώδεκα ώρας.

— Καὶ ἐπειτα, προσέθεσε μία δεσποινίς μετὰ λαζαρίγου ἐκφράσεως, θὰ ἐκβάλωμεν ἔτοιμον τὴν ώραν μας μποντίγκα, διὰ νὰ τὴν φάγωμεν αὔριον εἰς τὸ Γεύμα.

— Καὶ ἐπειτα, εἶπεν ἀλλή, μετὰ τῆς πακιδικῆς ἐκείνης ἀπλότητος, ἡτις χαρακτηρίζει τὰς νύμφας τῆς Ἀλβινός, θὰ μοὶ δώσῃ ἡ μαρμάτη, ἐν μεγάλῳ κομμάτι, ὅπου θὰ εῦρω τὸ χρυσὸ δακτυλίδι.

— Κ' ἐγώ τὸ Ἐξάπεννον, ἀνέκραξεν ὁ Ἰταλὸς ἐνθουσιασθεὶς, εἰς τὰς ἄκρας του, καὶ ἀναπετάσας τὸ σημειωταρίον του πρὸς τὴν ὄροφήν.

— Κ' ἐγώ, εἴπον ἐκ συναρπαγῆς, τό . . .
Πλὴν εὐτύχως τὸ εὐεργετικὸν σημειωταρίον του Ἰταλοῦ, ἀφ' οὐ ἔκρουσε τὸ φάτνωμα τοῦ δωματίου, κατέπεσεν αἰφνηδίως ἐπὶ τῆς κεραλῆς μου, ἐμποδίσαν με νὰ προφέω τὴν φρικαλέαν λέξιν.

Οὐδέποτε καραμπόλα μοὶ ἐφάνη τόσον ἐξαίσιος! . . .

φορτίον εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅτε μία τῶν Δεσποινίδων συνέσχε τὴν πορείαν μου, ὅπως κατατάξῃ τὰς δύο φιάλας μου, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς βραχίονος, καὶ μὲ ὄπλιση τὸν ἔτερον διὰ δύο ἑτέρων περιεχουσῶν Βουργούνδιον (Claret).

— Θὰ μεθύσωμεν ἀπόψε, μοὶ τὸ λέγει Γαλλιστὶ, καθότι ἐν ὅλῃ τῇ εὐθύμῳ παραφορῷ της, διετήρει ἀκόμη ἀρκούσαν δόσιν ἀγγλικῆς σεμνοτυφίας, ὅπως μὴ μολύνῃ τὴν γλώσσαν τῆς πατριόδος της, μὲ τοιαύτην ἱερόσυλον διὰ τὰς δεσποινίδας φράσιν.

Καὶ ἐν φέγῳ κύπτων ὑπὸ τὸ Βακχικὸν ἐκεῖνο βάρος, ἀνηρχόμην τὴν κλίμακα, στηρίζων καὶ τοὺς δύο πόδας ἐφ' ἐκάστης βραχιμίδος, ἐκείνη ὅπισθέν μου, ἐσχημάτιζε διὰ τῶν ῥοδαλῶν χειλέων της, τὸν παρανιετικὸν ἐκεῖνον ἥχον, δι' οὐ ἐνθαρρύνει συνήθως ὁ ὄνηλάτης τὰς κινήσεις τοῦ ὑπομονητικοῦ κτήματός του.

* *

“Οταν ἐπανήλθομεν εἰς τὴν αἰθουσαν, λαμπρὸν πῦρ ἀνέδιδε ζωηρότατας φλόγας ἐν τῇ ἐστίᾳ. Αἱ φιάλαι κατετέθησαν σωρηδὸν ἐπὶ τῆς στρογγύλης τραπέζης περιφρουρούμεναι ἀπὸ ὅλους τοὺς ποιητὰς, καὶ Συγγραφεῖς, οἵτινες ἐννοοῦνται ἐπιμόνυμος ἐν πάσῃ Ἀγγλικῇ οἰκογενείᾳ, καὶ ἡμεῖς ἀπαντες πρετάχθημεν εὐθύμως περὶ τὴν ἐστίνην, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας, κομψὸν λεβητίδιον πλήρες ὑδάτος, ἀνέδιδε τὸν ρυθμικὸν τοῦ βρασμοῦ ἥχον. Αἱ πλεισται τῶν δεσποινίδων, ἵνα ἀπολαύσωσι πλείονος θερμότητος, ἐγκατέλιπον τὰς ἔδρας, κ' ἐγονυπέτησαν ὁμιλαντικῶτατα ἐπὶ τοῦ παχέος τῆς ἐστίας τάπητος. Ἡτον ἐξαίσιον τὸ συνταστικὸν ἐκεῖνο θέαμα τῶν χαριτοβρύτων πλασμάτων, γονυπετούντων ὡς ἵνα ἐξιλεώσωσι τὰς ἐκτάκτους μαρτίας τῆς παραδόξου ἐκείνης ἐσπέρχει, ἐν φέδρῳ σποδιάζουσαι ὡς πύρινα χερουβεῖκα φλόγες, ἐπειρῶντο ματαίως νὰ ἐπισκιάσωσι τὴν αἰγλὴν τῶν χρυσῶν βοστρύχων των, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ θάλπος των, καὶ ἡ ἀνανακλασίς των, ζωγονοῦσαι τὰς ὄφροσεστας μορφὰς ὡς ἀφελῶν ἐκείνων Ἀλειονίδων, ἔδιδον εἰς αὐτὰς τὴν ἀπαρχμικὸν ῥοδαλότητα, ἡς τὸ καλλιτεχνικὸν μυτήριον ἐκάστραψεν εἰς μόνας τὰς ὄθόνας τῆς Φλωριανῆς Σχολῆς, καὶ ἐτάφη διὰ πυντὸς μετὰ τοῦ χρωστῆρος τοῦ Βαν-Δύκ. . . Μετὰ τὸν περικαλλῆ ἐκεῖνὸν ὄμιλον, παρετασσόμεθα οἱ λοιποὶ, ὃν οἱ ἡμίσεις ἐξηπλούμεθα ἐπὶ γιγαντιαίου ἀνκκλίντρου, ὅπερ ἐκυλινδήσκεμεν μέχρι τῆς στίξης, οἱ δὲ ἔτεροι ἡναπάνυντο ἐμβριθῶς δίκην Γερουμικοῦ Ρωματίων ἐπὶ εὐρειῶν ἔδρῶν. Ή οἰκοδέσποιν, κατεῖχε κλωστηρὸν τινα πλησιέστατον τῇ πυρᾷ, ἐφ' οὐ ἀνεκινεῖτο συνεχῶς ὅπως ἀνεγείρητο διὰ τῆς πυράγρας τὸ πῶμα τοῦ λεβητίδιου, καὶ σπουδαῖη τὴν ἐν αὐτῷ κατάτασιν, μετ' ὑφους ἐμπειρογνοῦσαι τὰς ὄφροσεστας μορφὰς ὡς ἀφελῶν ἐκείνων Ἀλειονίδων, ἔδιδον εἰς αὐτὰς τὴν ἀπαρχμικὸν ῥοδαλότητα, ἡς τὸ καλλιτεχνικὸν μυτήριον ἐκάστραψεν εἰς καρκίνην τοῦ Paul Féval, καὶ μετ' ἀσφίστου σγκινήσεως, ἡκολουθοῦμεν ἐπιμόνως διὰ βλέμματος ἀβάδους τὸν ἴδιανικὸν χορὸν ἐτέλουν αἱ συμπλεκόμυαι, ἀναθρώσκουσαι καὶ καταπίπτουσαι φλόγες. Μόνογέπο καριοῦ εἰς καιρὸν ἐτάφατε τὴν γλυκεῖν ἐκείνην σιγῇ ἡ κλαγγὴ τῆς πυράγρας τῆς οἰκοδέσποιντος, καὶ αἱ ἐπωνήσεις τοῦ κορασίου τοῦ Λοχαγοῦ, ὁσάκις αἱ φλόγες ἐρχόμεναι εἰς σύγκρουσιν μετὰ σκληροῦ τίνος γκιανθρώπου, ἔφινον ἡληρότατον κρότον.

* *

Τὴν εὐάρεστον ἐκείνην μονοτονίαν, διέκοψεν ἡ Δέσποινα, ἡτις ἀφ' οὐ τέλεσεν ἐν τῷ λέβητι τὴν τελευ-

ταίνιαν ἐπιθεώρησιν, ἔκλινε διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἐλατήριον τοῦ κώδωνος. Ὁ παρατεταμένος αὐτοῦ ἥχος, ἀναδοθεὶς ἀσθενῶς, ἐκ τῶν κάτω δωματίων, ἤρκεσε νὰ μεταβάλῃ εἰς Σατανικὴν κίνησιν καὶ θόρυβον τὴν σιγηλὴν ὄντες ἡρξίν μας. Οἱ πάντες ἀνεπήδησαν βιαίως, καὶ μετὰ γελώτων, κραυγῶν καὶ συνωθήσεων ὥρμησαν πρὸς τὴν Τράπεζαν, ἐφ' ἡς παρετάσσοντο αἱ φιάλαι. Συγχρόνως ὁ θεράπων ἀντιληφθεὶς καλῶς τοῦ συνθήματος τοῦ κώδωνος, ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ παρουσιάσθη φέρων εἰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς του, εὐρὺ ἀργυροῦν δοχεῖον ὅπερ κατέθεσεν ἐπισήμως ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης. Ἐν ρίπῃ ὀφθαλμοῦ, ἐν μέσῳ θυέλλης εὐθυμίας, αἱ πλεῖσται φιάλαι ἔξεπωματίσθησαν, καὶ τὸ περιεχόμενόν των, ἔχύθη ἐντὸς τοῦ στίλβοντος ἔκεινου δοχείου, Σέργιν, Μπράτι, Μαδέρα, ἀνεμίχθησαν ἐκεῖ ἐν ἀφθονίᾳ, καὶ μετ' ὅλιγον δύο χάρτινοι σκηνίσκοι σακχάρεως, καὶ πλεῖστα τεμάχια λεμονίων, ἡκολούθησαν τὴν Ἀρλεκινικὴν τύχην τῶν θυμασίων ἔκεινων ὑγρῶν. Τὸ δοχεῖον, πληρωθὲν μέχρι τοῦ μέσου, οὕτω, προσήχθη ὑπὸ τοῦ Ψώσου ἐκτελοῦντος πάντοτε χρέον τελετάρχου πλησίον τῆς ἑστίας, προασπιζόμενον ὑφ' ὅλης τῆς Βασιλωνισσῆς ἀκολουθίας τοῦ οἴκου. Καὶ ἡ οἰκοδέσποινα συνεπλήρωσε τὸ μανιώδες ἔκεινο δημιούργημα, πληρωσασ τὸ ἀγγεῖον διὰ τοῦ ζέοντος ὑδάτος τοῦ λέβητος.

* *

Κατὰ τὴν τρικυμιώδη ἔκεινην στιγμὴν, ἐγὼ κατέστην ἔξαρτος Ἀγαθόπουλος. Διέστελλον ἡλιθίως τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔξυον ἐκ διαλειμμάτων τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ δακτύλου, καὶ παρηκολούθουν ὅλον ἔκεινο τὸ δράσμα, εἰς ὃ δὲν ἡδυνάμην ν' ἀποφασίσω ἐὰν ἔπερπε νὰ δώσω κωμικὴν ἡ ἐπίσημον χροιάν, μὲ τὸ ὄφος Εύρωπαίου, παρευρισκούμενου ἐν ἑλληνικαῖς ἔκλογαῖς. Ἐπὶ τέλους ἀπερχσισασ νὰ ἀπαλλαγῶ τῆς δεινῆς ἔκεινης θέσεως ἔκφραζων ἐνώπιον ὅλου τοῦ κύκλου τὴν ἀπορίαν μου.

'Αλλὰ τότε ἔκρηξεις εἰρωνικῶν γελώτων συνώδευσαν τὴν ἐρώτησίν μου. Οἱ πάντες συνέρρουν τὰς χεῖρας καγγάζοντες μετὰ φρικαλέου θορύβου, ὅστις μὲ κατέστησεν ἀπονενοημένον, μέχρις οὐ νὴ οἰκοδέσποινα λαθοῦσα ἐπὶ τέλους οίκτον ἥλθε καὶ μοὶ ἔκρουσε προστακτικῶς τὸν ὠμον.

— It is the Punch ! (Εἶναι τὸ πόντσι) μοὶ εἶπε μὴ δυνηθεῖσα νὰ συγκρατήσῃ κ' ἐν μειδίαμα.

— Punch ! Punch ! Punch ! ἐπανέλαβον ὅλοι ἐν χορῷ ἐπευφημοῦντες.

— Grog ! (Γρόγκ) ἐφώνησε καινοτομῶν διλοχαγός.

Ἐξῆλθον, ἀλλὰ πολὺ ἀργά τῆς ἔκπληξέως μου. Ἡνύοσα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ περιφήμου ἐπινοήματος τοῦ Ναυάρχου Vernon, περὶ τοῦ πολυθρυλλήτου Πόρτι, δι'ού τῇ συνδρομῇ καὶ τοῦ καμιγέτου μου, ἐθέρμανον τὰς παντοειδῶς ψυχρὰς Ἀττικὰς Νύκτας τῶν Νομικῶν μελετῶν μου.

Πλὴν τόση διαφορὰ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Φοιτητικοῦ ἔκεινου ἐχχυλίσματος, καὶ τοῦ μαγικοῦ ποτοῦ τῶν Λονδινείων αἰθουσῶν, ώστε δὲν κατακρίνω ἐμαυτὸν διὰ τὴν σχολαστικὴν ἔκπληξίν μου.

* *

Παρετάχθημεν πάλιν περὶ τὴν ἑστίαν, ὅπου ἡ φαιδρότης μας ἐμπνεούμενη ὑπὸ τῶν ἀρωματωδῶν ἀτμῶν τοῦ Punch, ἀνέλαβεν ὑψίστην ζωηρότητα. Ἐκαστος ἐκ τῶν συνηθροισμένων ἔκεινατείχε μετὰ συγκινητικῆς φιλοσοφίας εὐμέγεθες ὑελινον κύππελον, ὅπερ προέτεινε μετὰ παιδικῆς ἀνυπομονησίας εἰς μίκην τῶν δεσποινιγδῶν, ἥτις ἀνέλαβε παρὰ τῷ Βρεττανικῷ ἔκεινον φένταρι τὰ καθήκοντα "Hē'nes". Αὕτη προκλητικῶς ἀνευρυμένην ἔχουσα τὴν χειρίδα τοῦ ἡδυπαθοῦς βραχίονός της, καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ωπλισμένην μὲν ὑπερμέγεθες ἀργυροῦν κοχλιάριον, ἔφροντιζε νὰ πληροὶ τὰ προτασσόμενα, ἀλληλωθούμενα καὶ συγκρουόμενα κύππελα, καὶ νὰ ἐπιστέφῃ τὴν εὐεργετικὴν ἔκεινην ἐνέργειάν της δι' ἔξαισιον μειδιάματος, ἡ πνευματώδους φρασιδίου. Ἐγὼ ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἔκεινου ἐπεισοδίου ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ ἀγνοιά μου, εἶχον λάβει κωμικοτραγικὸν ὄφος σκηνικωτάτης αἰδημοσύνης, καὶ εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἑστίας ἐπισκιαζόμενος ὑπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, καὶ δυθίζων μεθ' ὑποκριτικῆς συννοίκις καὶ ρέμβης, τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῶν αἰσθηματικῶν ποιήσεων τοῦ Μούρο. Ἡ δεσποινὶς μὲ προσεκάλεσεν ἵνα πλησιάσω τὸ κύππελον ὅπερ μοὶ εἶχον παραδώσει, ὅπως μοὶ χορηγήσῃ τὸ μερίδιόν μου, ἀλλ' ἐγὼ ἐν τῇ δραματικῇ ἐμβριθείᾳ μου, ἐνόμισα καλὸν νὰ μὴ ὑπακούσω ἀμέσως. Πλὴν ἀντὶ περιτέρω δεήσεων, ἡ ωραία πτενύματοχός, ἀρπάζει μεθ' ὁρμῆς τὴν ἀτυχῆ βίβλον τοῦ Moore ἀπὸ τῆς χειρὸς μου καὶ τὴν ἀποφρίπτει βιαίως εἰς τὴν ἀντίθετον ἀκραν τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐπῆλθε καταστρεπτικὴ σύγκρουσις μεταξὺ αὐτῆς καὶ ωραίου σινικοῦ ἀγγείου, μεταβληθέντος εἰς θρυμμάτια. Ἐντρομοὶ τότε διὰ τὸ ἔμμεσον τοῦτο ἐγκλημά μου, ἔρριψα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῆς οἰκονομολογικῆς μορφῆς τῆς δεσποινῆς, ἀλλὰ ποίκιλη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μου, ὅταν ἀντὶ κερκυνῶν καὶ ἀστραπῶν, εἶδον νὰ προκύπτῃ ἔκειθεν ἐν χριέστατον μειδίαμα.

— All right, Flora, εἶπεν· Αὔτοί είναι γιὰ τὸ καλό !

Καὶ ἐνῷ ἐγὼ ἐνησχολούμην μετὰ τὰς λέξεις ταύτας εἰς τὴν δευτέραν μελέτην μου ἐπὶ τῶν ἔθνικῶν προλήψεων, ὁ Νότιος Αμερικανὸς κατεσχέθη ὑπὸ ἀκατασχέτου ζήλου πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν κατόπτρων, ἀφ' ἡς μόλις καὶ μετὰ βίας ἡδυνήθησαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Timeson.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΠΟΚΡΕΩ ΧΩΡΙΣ
ΟΙΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΑΝΑΚΗΡΥΧΟΕΝΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑΣ,
Κεντρικὴ ἀποθήκη ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

(6—1)